

‘We kregen een telefoontje uit Amerika: ‘Kunnen jullie nu komen? Er is een kindje geboren.’

Drie dagen later hadden we een zoon

Voor homostellen is het aanmerkelijk lastiger om een kind te adopteren dan voor heterostellen. Na jaren bellen, faxen, mailen en praten met allerlei instanties konden Marco en Jurgen van Hulsentop acht maanden geleden eindelijk hun zoon Shane uit de Verenigde Staten in hun armen sluiten.

De acht maanden oude Shane ligt nog te slapen als Marco (40) en Jurgen (33) zaterdagochtend de koffie op tafel zetten. Het huis is aan kant, want morgen gaan ze voor het eerst met het gezin op vakantie, in eigen land.

Vanaf het moment dat Marco en Jurgen samen zijn, weten ze van elkaar dat ze kinderen willen. De kindereens is één van de redenen waarom ze in juni 2006 met elkaar trouwen. “Dan is alles beter geregeld,” zegt Marco. Maar het duurt nog tot de zomer van dit jaar voordat homostellen (gehuwd of ongehuwd) die willen adopteren dezelfde rechten hebben als heterostellen (zie kader).

Zo lang wilden Marco en Jurgen niet wachten. Ze dienden in november 2005 een adoptieaanvraag in en werden anderhalf jaar op een wachtlijst geplaatst. Intussen kwamen ze erachter dat je als homostel niet zomaar een kind kunt adopteren. “Zeven jaar geleden gingen we voor het eerst met elkaar uit, vijf maanden later kochten we samen een huis. Wij ondernemen meteen actie als we iets willen. Dat is erg handig als je een kind wilt adopteren,” zegt Jurgen. Er valt nogal wat te regelen. De meeste landen accepteren homo’s niet als adoptieouders, alleen Amerika heeft daar geen problemen mee. Maar de VS werken

niet met zogenoemde vergunninghouders: bureaus die bemiddelen tussen de wensouders en de biologische ouders en hen een heleboel papierwerk uit handen nemen. Wie een kind uit Amerika wil adopteren, moet al dat regelwerk zelf doen. Dat begint met het contact leggen met een Amerikaans bureau dat bemiddelt tussen de biologische moeder en de Nederlandse wensouders. Marco heeft uren achter de computer gezeten om een goed bureau te vinden. Toen dat eenmaal was gevonden, moesten ze voor elk wisselstukje een officieel document overhandigen. “We moesten bijvoorbeeld vingerafdrukken laten maken en opsturen. In Nederland kon niemand ons daarbij helpen, dus gingen we naar het Amerikaanse consulaat. Daar gaf men ons de verkeerde kaarten mee. Uiteindelijk hebben we via een recherchebureau de juiste vingerafdrukken gemaakt, maar dan ben je al een maand verder. En dat is maar één dingetje.”



‘Ik was in shock. Het **verlangen** dat ik altijd had gehad, was ineens vervuld’

Tot deze zomer stond in de *Wet opname van een buitenlands kind ter adoptie (Wobka)* dat paren van gelijk geslacht geen kind in het buitenland mogen adopteren. “De angst van de overheid was lang dat als Nederland homo-ouders zou toestaan te adopteren, veel buitenlanden geen adoptie meer zouden toestaan aan Nederland, ook niet aan

hetero-ouders,” zegt homo-ouder Jarko de Witte van Leeuwen, die zeven jaar in Den Haag lobbyde voor gelijke rechten van homo-ouders. De

wet had als consequentie dat wanneer homo’s een kind adopteren, maar één ouder een adoptieaanvraag kan indienen en dus ook maar één ouder de juridische ouder is. De andere ouder mag het kind pas na een jaar erkennen en adopteren. “Wij hebben alle kamerleden brieven gestuurd dat die tekst uit de wet moest. Het is niet in het belang van het kind dat maar één van zijn ouders de juridische ouder is,” zegt Jarko. Vooral toenmalig D66-kamerlid Boris Dittrich heeft zich hardgemaakt voor een wijziging van de wet. Dat had tot gevolg dat de minister van Justitie ging onderzoeken of een wetwijziging mogelijk was. “Hij heeft een aantal landen gevraagd of het consequenties had voor de adoptiemogelijkheden als wij de wet zouden aanpassen. Dat bleek niet zo. Ook de *Raad voor de Kinderbescherming* en adoptieouderverenigingen bemoeiden zich ermee. Er bleek een steeds groter maatschappelijk draagvlak,” vertelt Jarko. In 2005 kondigde de minister van Justitie een wijziging van de wet aan en sinds 2009 is het eindelijk mogelijk dat paren van gelijk geslacht in het buitenland samen een kind kunnen adopteren. Voor Marco en Jurgen kwam de wetwijziging te laat. Alleen Jurgen is nu de juridische ouder van Shane. De procedure om Marco dezelfde rechten en plichten te geven, is in gang gezet.



Het wachten beloond

Zoals alle (echt)paren die een kind uit het buitenland willen adopteren, moesten Jurgen en Marco een cursus volgen waarin werd verteld tegen welke problemen adoptieouders aan kunnen lopen en werden ze in drie gesprekken ondervraagd door de *Raad voor de Kinderbescherming*. Jurgen: “Ze vroegen ons bijvoorbeeld of we het kind een moederfiguur konden bieden. Daar hadden we over nagedacht. Een goede vriendin van Marco hebben we gevraagd peetmoeder van ons kind te zijn. Dat wilde ze graag. Zij staat ook als peetmoeder op de kaart die we stuurden om te laten weten dat Shane bij ons hoort. Ze

beschouwt hem echt als haar zoon.” Van de gesprekken werd een rapport gemaakt, maar omdat de raadvrouw van de *Kinderbescherming* ziek werd, moesten Marco en Jurgen er ruim twee maanden op wachten. “Ze zeiden: ‘Je krijgt het voor Kerst,’ maar het werd februari. Toen hebben we wel gedacht dat we werden tegengewerkt. Je hebt met zo veel instanties te maken,” vertelt Jurgen. Als een Amerikaanse moeder haar kind wil afstaan ter adoptie, kan het zijn dat ze zelf de adoptieouders uitkiest. Dat doet ze aan de hand van een zogenoemde *Birth Parent Letter*, een brief waarin de wensouders zichzelf presenteren. Jurgen en Marco maakten er een compleet

boekwerk van met verhalen en foto’s over zichzelf, gebonden als een soort eindexamenscriptie. Je ziet foto’s van Marco en Jurgen met hun babyneefje, foto’s van de buurt waarin ze wonen, van hun familie en van hun huwelijksdag. In september vorig jaar kwamen er opeens allerlei telefoontjes vanuit Amerika. “Ze vroegen onder meer hoever we waren met de kinderkamer. Dan weet je dat er iets aan zit te komen,” zegt Marco. Een moeder uit Philadelphia had hun ‘scriptie’ als beste uit de stapel van vijf getrokken. Ze beviel eind januari van een zoon. Op 1 februari daarop reisden Marco en Jurgen samen met Marco’s moeder op stel en sprong af naar Amerika. “We kregen vrijdagmiddag om vijf uur een telefoontje: ‘Kunnen jullie komen? Er is een kindje geboren.’ We hadden net onze koffers gepakt om een weekend naar Jurgens ouders te gaan. Eigenlijk wilden we daarna naar Amerika afreizen. Maar het adoptiebureau zei: ‘Nee, je

waren en daar was ze blij mee. We hebben gekozen voor een open adoptie: de moeder weet waar haar kind is en hoe het met hem gaat, maar het contact verloopt via het bureau. Het adoptiedossier blijft 45 jaar bewaard. Als Shane het later wil, kan hij contact opnemen met zijn moeder,” zegt Marco.

En dan opeens... vadergevoelens

Met de komst van Shane waren Marco en Jurgen ineens vader. En al waren ze daar vanaf 2005 mee bezig geweest, het viel hen toch rauw op het dak. “Wij wisten pas twee dagen van tevoren dat we vader werden. Tot die tijd waren we bezig geweest met regelen en daardoor hadden we nog niet zo nagedacht over wat het betekent om vader te zijn. Mijn moeder zei: ‘Ik stond ervan te kijken hoe gemakkelijk jullie de vaderrol op je namen,’” zegt Marco. “Je gaat meteen zorgen, hè? Dat gaat vanzelf,” vult Jurgen aan. Bij Jurgen kwamen de vadergevoelens op

‘Een vrouw kan negen maanden wennen aan het feit dat ze moeder wordt. Bij ons ging het opeens zo snel’

moet nú komen.’ We zaten zondag in de Verenigde Staten,” vertelt Marco. Een dag later ontmoetten ze hun zoon. Jurgen: “Hij was heel klein, hij was te vroeg geboren. Hij had tien dagen in de couveuse gelegen. Zijn moeder had hem de naam Johntez Malaké gegeven. We moesten binnen een dag beslissen of hij die naam zou houden of dat we zelf met een naam kwamen. We hadden Shane bedacht. Expres geen Jay of iets dergelijks. Stel je voor dat hij later wordt gepest met ‘Jay, je vader is gay!’ Zijn tweede naam is Johntez. Zo heeft hij toch iets van zijn moeder meegekregen.” De biologische moeder hebben Marco en Jurgen nooit gezien. “Ze wist dat we er

het moment dat hij Shane in zijn armen had. “De liefde was meteen onvoorwaardelijk. Ik zie niet eens meer dat hij donker is, voor mij is hij mijn eigen bloed. Er zaten zo veel emoties in mijn lijf. Toch kon ik niet huilen. Ik dacht dat ik dat op Schiphol zou doen, als ik mijn moeder zou zien, maar ik was juist door het dolle heen dat ik hem in mijn armen had.” Marco had aanzienlijk meer moeite met de verandering van zijn leven. “Ik deed in de VS de regelzaken, omdat mijn Engels beter is dan dat van Jurgen. Er was nog zo veel af te handelen, en dan kwam de zorg voor Shane er nog bij. Ik raakte een beetje verdoofd, had een soort postnatale depressie. Ik vond het leuk,

ik vond Shane heel lief en ik was blij, maar ja... ik zat niet op de roze wolk, ik was niet euforisch. Dat duurde ongeveer een maand. Daarna ebde het verdoofde gevoel weg. Ik denk dat ik in shock was. Het verlangen dat je altijd hebt gehad, is ineens vervuld. Een vrouw kan negen maanden wennen aan het feit dat ze moeder wordt. Bij ons ging het zo snel.”

Vaste patronen

“Ik kon me niet voorstellen hoezeer mijn leven zou veranderen met een kind,” zegt Jurgen. “Even snel naar de supermarkt zit er niet meer in. We willen Shane niet naar een kinderdagverblijf brengen, dus werk ik als verpleegkundige vier dagen in het ziekenhuis en plant Marco zijn visagiewerk om mijn rooster heen. Eens per week passen Marco’s ouders op.” Shane mag Marco’s ouders omi en opi noemen, Jurgens ouders worden oma en opa. Marco: “Dus ik ben pappie en Jurgen is papa. We hebben nog even gedacht aan *daddy*. Maar we moeten natuurlijk afwachten wat hij ervan maakt.” Een tweede kind zit er wat Marco en Jurgen betreft voorlopig niet in. De adoptie is te veel geregeld en financieel lukt het nog even niet. “Als je een bemiddelingsbureau kunt inschakelen, weet je van tevoren wat het kost, alles zit in één pakket. Als je het zelf doet, betaal je uiteindelijk twee keer zo veel. Je moet elke fax betalen.” Inmiddels is het onderwerp van gesprek wakker geworden en heeft hij zin in een fles melk. Papa Jurgen maakt de fles klaar en geeft Shane eten. Als het op is, zit het jongetje tevreden bij pappie Marco. Zijn mollige knuistjes om zijn vaders vinger geklemd. Hun taken zijn verdeeld, geen van beiden vervult de ‘moederrol’. “Dat vragen veel mensen: ‘Wie van jullie is het vrouwtje?’ Maar nee, we doen beiden evenveel. Wij zijn allebei niet zo van het voetbal, maar als Shane van voetbal houdt, ontwikkel je dat vanzelf.”